

2020. február

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS
SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS
PAPTESTVÉREKET, ÉS MINDENKIT, AKI A
CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

A család a nagyszülők egyikének névnapja alkalmából gyűlt össze. A névnapos ünnepeltnek nagy örömet szerzett, hogy lányuk elhozta a köszöntésre a népes család legújabb tagját, hathetes gyereküket is. Mindenki csodálta a csöppséget, mondogatták, hogy gyönyörű, csuda aranyos, nem zavarja a sok ember, még mosolyog is álmában. A mamája nem győzte igazgatni gyermekét a mózeskosárban, hogy a készülő fényképek a lehető legjobban sikerüljenek. Egyszer csak odafordult a mamához az egyik nagybácsi: Gratulálok, Isten éltesse ezt a gyönyörűséget az édes mamájával együtt. De hol van a papa? Hogyhogy nincs itt? A mama arcára ráfagyott a mosoly. Most nem tudott eljönni - válaszolta -, nagyon fáradt. A hirtelen támadt csöndben mindenki a mamára szegezett tekintettel hallgatott. Fáradt? Hogy-hogy, kérdezték egyre-másra. A mama maga elé nézett és hallgatott, aztán lassan legörbült a szája és elkezdtek potyogni a könnyei. Haza költözött az édesanyjához - mondta szívgöngy - , mert amióta gyerekünk van, nincs nyugalma, nálunk most minden a gyerek körül forog. A vendégek döbbenetben hallgattak. Senki sem értette, hogy valójában mi történt. Ezek az egymáshoz illő fiatalok, boldog ifjú házaspárok minden olyan adottsággal rendelkeznek, amely a boldog házassághoz kell: szép új lakás, remek helyen, mindketten jó állással, jó anyagi körülmények között, és tessék, az ifjú férj nem viseli el az éjszakai gyereksírást, nehezményezi, hogy nem ő az első, hanem a saját gyereke, és inkább hazamegy az édesanyjához, aki annak idején tejbe-vajba fürösztötte.

Mai fogyasztói és a piacot mindenek fölé rendelő társadalmunkban sokan úgy gondolják, hogy a boldogságot ugyanúgy meg lehet vásárolni, mint bármely árucikket. Amiért ugyanis nem kell pénzt adni, az értéktelen dolog, nem is érdemes megszerzésével bajlódni. Aquinoi Szt. Tamás szerint azonban a boldogság olyan valóság, amit az ember nem tud nem akarni, hiszen azonos akarataink teljesülésével. Arisztotelész úgy vélte, hogy azok az emberek lesznek boldogok, akiknek minden lehetősége adott arra, hogy tisztességesen éljenek, vagyis van elég pénzük, egészségesek, sikeresek, békés családban élnek, a közösség elismeri őket, munkájukat örömmel végzik, megfelelő tudással rendelkeznek, így vágyaik beteljesülnek és megengedhetik maguknak, hogy élvezzék az életet.

Jézus a Hegyi Beszédben felsorol nyolc, a boldogságra vezető élethelyzetet. (Mt 5, 3-11) A boldogságot ezek mindegyike valamilyen testi, vagy lelki állapot, valamilyen, a felebarátot támogató magatartás jutalmának mondja, amely az isteni természet és az örök élet részeseivé tesz bennünket. Ezáltal az ember belép Krisztus dicsőségébe és a szentháromságos élet élvezetébe. Ez a boldogság meghaladja az értelmet és a pusztán emberi erőket. Isten ingyenes ajándékából ered. Ezért mondjuk természetfölöttinek, miként a kegyelem is az, amely az embert fölkészíti arra, hogy belépjen az isteni boldogságba. (vö. KEK 1721, 1722)

Mi lett az eredménye azok boldogságra törekvésének, akik ismerőseik közül boldogságukat az anyagi javak bőségétől várták?

Szt. Péter így tanít Isten megismeréséről és természetéről: „Mindazokat a javakat, amelyek az élethez és az istenfélelemhez szükségesek, az isteni hatalom ajándékozta nekünk azáltal, hogy megismertük őt, aki minket saját dicsőségével és erejével meghívott. Ezek által nekünk ajándékozta az értékes és rendkívül nagy ígéreteket, hogy általuk részeseivé legyetek az isteni természetnek, és megmeneküljete a világban uralkodó vágyak okozta romlottságtól.” (1 Pét 13,3-4) Szt. János evangéliumában pedig idézi Jézus búcsúbeszédéből az örök életről szóló tanítást: „Atyám akarata az, hogy mindenkinek, aki látja a Fiút és hisz benne, örök élete legyen; és én feltámasztom őt az utolsó napon. (Jn 6, 40) A család az Istennel való bensőséges egyesülés felé a mindennapi misztikus növekedéssel halad. „Ha szeretjük egymást, Isten bennünk marad, és a szeretete tökéletes lesz bennünk”. (1 Jn 4,12) Az emberi személy veleszületett természete, hogy társas lény, és társas természetének első és eredeti megnyilvánulása a házaspári közösség és a család. A krisztusközpontú családban Krisztus fogja össze és világosítja meg az egész családi életet. Az ilyen családban a fájdalokat és problémákat az Úr keresztyével egyesülve élük át, és Őt átölelve tudják elviselni a legnehezebb pillanatokot is. Életszentségüket a Szentlélek kegyelmével házasesetükön keresztül valósítják meg, részesedve Krisztus keresztyének misztériumában, nehézségeik és szenvedéseik szeretet- áldozattá válnak; az öröm, a pihenés és az ünnep, sőt még a szexualitás pillanatait is úgy élük meg, mint részesedést Krisztus feltámadásának az életteljességéből. (vö. AL 316-317)

Hogyan tudjátok gyerekeiteknek megmagyarázni, hogy a természetfeletti boldogság értékesebb, mint a természetes? Hogyan tudnak ebben segíteni családi asztalnál lefolytatott rendszeres beszélgetések, közös imádkozások?

Minden ember keresi a boldogságot, és igyekszik a maga erejével megteremteni magának. Nem mindenki találja meg a helyes utat, de a vágy ott él benne. Arra a kérdésre, hogy „milyen boldog estére emlékszel most szívesen vissza,” sokan egy karácsonyestét neveznének meg. Teréz anya erre így válaszolt: „A földön minden nap Karácsony van. Minden alkalommal, amikor valaki egy másikkal szeretetet ajándékoz, amikor a szívekben kölcsönösen fellobog a boldogság, akkor karácsony van, mert Isten újra leszáll a mennyből és ránk árasztja fényét.”

Szépen mondja Albert Schweitzer: „Egyedül a boldogság az, ami megkészszerződik, ha megosztjuk valakivel.” Lev Tolsztoj pedig úgy véli: „A szeretet áldás, a kölcsönös szeretet boldogság.”

Idézzetek fel olyan alkalmakat, amikor úgy éreztétek, hogy valakinek sikerült szeretetet ajándékoznotok és szívetekben kölcsönösen fellobogott a boldogság!

A váratlanul hazaköltözött ifjú apát édesanyja csodálkozó szeretettel fogadta: Szólhattál volna előre – mondta –, hogy haza akarsz jönni, a váratlan vendég, főként, ha szállóvendég mindig meglepetés. A szobád még megvan, ugyan már egy kicsit átrendeztük. Tudod, most, hogy apád kicsit gyengélkedik, és sokszor rosszul alszik, én átmentem a te volt szobádba aludni, hogy ne zavarjam apádat éjszaka. Reggel se akarom felkelteni, mert én – tudod –, korán kelek. De majd megoldjuk. Kimegyek a nappaliba aludni, te meg mérsz a szobádba. Apádat semmiképp sem zavarhatjuk, igen gyenge, az orvos is gyakran jön. Úgy hallom, készülődik délutáni pihenőjéből felkelni, kopogj be hozzá, mondd el neki, hogy mi történt, mik a terveid, én meg csinálom a vacsorát hármunknak, aztán majd vacsora közben mindent megtárgyalunk. Nézd édes fiam – kezdett el beszélni az apa –, tudod, hogy szeretlek, mindig is szerettelek, és mindenben a javadat

akarom. Emlékszem, hogy amikor már hónapok óta minden éjszaka órákon át bömböltél, anyád is sápadt volt és kimerült, én is morcosan mentem minden nap dolgozni. Barátaink azzal bíztattak, hogy ez mindig így van az első gyereknél, a harmadiknál-negyediknél már észre se vesszük, ha éjszaka sír. És tényleg, a húgod első perctől kezdve „jó” gyerek volt, vagy netán mi lettünk „érett” szülők. Most te azért estél kétségbe, mert a te fiacskád nem hagy éjszaka pihenni, a feleséged meg nem ér rá, hogy veled foglalkozzék. Úgy látom, hogy még nem vagy igazi apa. Mert apának lenni nagy feladat, sok öröm és gond forrása, de főként olyan ajándék, amely óriási felelősséggel jár. És aki egyszer kimondta azt a bizonyos IGEN-t, az ettől a felelősségtől soha nem szabadulhat meg. Most úgy érzed, hogy nem lehetsz boldog, mert a fiad hat hete elrontja az éjszakáidat. De majd el fogsz röpülni a boldogságtól, ha a kis kezével átöleli a nyakadat, mert csak nálad érzi magát biztonságban. Egész további életedben boldogtalan lennél, ha erről az ölelésről most lemondanál. Na, fejezd be a vacsorát, aztán döntsél. Egyszer már döntöttél, jó lenne, ha konzekvens maradnál.

Bíró László tábori püspök
az MKPK Családbizottságának elnöke
a Magyar Katolikus Családegyesület
elnöke